

"Vull trencar els cercles restrictius de la poesia"

El periodista Josep Porcar Museros (1973, Castelló de la Plana) va ser el guanyador del premi de poesia Vicent Andrés Estellés d'aquesta edició dels Premis Octubre amb el llibre 'La culpa'.

Tinc entès que el seu llibre destil·la una certa rebel·lia existencial... un recull de poemes plens d'angúnia...

—El tema bàsic, tal i com indica el títol, és la culpa i com aquesta ens limita a mesura que ens anem fent majors. És un sentiment que se sedimenta a dins dels nostres cors. No obstant això, el llibre és dividit en tres parts i aquesta no és l'única motivació que l'inspira. La primera d'aquestes parts duu per títol 'Salms de Josep', la segona 'Sàtires de David'...

—Disculpe'm, pel que veig hi ha molta referència bíblica.

—Efectivament. La lectura dels Salms de David em va colpir, em va impressionar. Més tard vaig descobrir que era un text concebut de manera extralitúrgica, incorporat al culte tardanament. Aprofitant aquesta idea la vaig adaptar al meu llibre utilitzant temes d'actualitat, amb una intencionalitat moral, de reflexió i sempre des d'un punt de vista individual. Aquesta primera part va encapçalada per uns versos d'Estellés referits als Salms en què apunta la idea de la perdurabilitat poètica...

—Es la perdurabilitat el seu objectiu? I perdurabilitat en relació amb què?

—Bé... sí, perdurabilitat respecte els estils, respecte els efectes del temps, dels esdeveniments. És una visió alhora individual que no aboca, però, necessàriament a una poesia de caire intimista.

—Parlem de la segona part...

—A les "Sàtires de David" pretenc ironitzar sobre els pensaments fixos, sobre coses com aquella del pensament únic ara tan en voga, tot aprofitant-me de la poesia satírica, de gran tradició, per cert, en la literatura valenciana. Cal llegir aquesta part, crec, per entendre tot el llibre. És una part en què, a diferència de la primera, ja no parlo de mi. Faig ironia sobre certa manera d'entendre la religió i com aquesta ha afectat la tradició cristiana, luterans, catòlics... el que som i com som ara mateix a la nostra època.

—La tercera part, la titula "De Impura Expiratione"...

—Sí. La conformen tres poemes a manera de tancament, en les quals faig burla sobre la malaltia, sobre el fet en si de morir-se. Són tres poemes que funcionen dins *La culpa* de manera molt independent.

—Hi ha una observació sobre la qual m'agradaria que em parlara... fa l'efecte que la poesia en català dels darrers

RAFA GIL

anys és una poesia formalment molt ben escrita, amb molta tècnica, feta per joves talents que tenen un gran domini de l'escriptura. Amb tot, molt sovint, i fent una lectura atenta, hom té la impressió que els manca una certa espontaneïtat...

—Sobre això m'agradaria dir dues coses. Primerament crec que s'ha donat una excessiva importància al fet que un llibre de poesies ha de funcionar com un poema global en detriment del poema com a entitat pròpia, és com si aquest no poguera funcionar per si sol. Això és un tret que identifica molt els poetes dels anys setanta i que encara ha perdurat d'alguna manera. D'altra banda, la lectura dels clàssics en el seu

sentit més ampli, això és, la lectura de March, Espriu, Corrella... no hauria d'evitar que ens fixem en altres veus, en altres autors de la literatura Europea o fins i tot llatinoamericana. En aquest sentit he procurat conèixer autors com Oliveiro Gironde, Benedetti o el salvadoreny Roque Dalton.

—Quines són les causes, al seu parer, d'aquest endogisme cultural?

—En desconec les causes, potser hauria d'entrar a parlar de qüestions de tipus ideològic o fins i tot polític, i me'n manquen dades.

—Es la poesia un exercici perfectament inútil?

—Sempre s'ha dit que els poetes escriuen per als seus amics poetes. Amb tot, no em resigno a trencar aquests cercles tan restrictius de la poesia.

El guanyador del Vicent Andrés Estellés, Josep Porcar. El llibre del poeta castellonenc és dividit en tres parts.